

Затаили дъхъ, Милко и Славка слушаха съ голѣмо внимание татка си, който продължаваше:

— За да освободимъ Македония и другитѣ наши земи, въ тази война се намѣси и България. Тя стана съюзникъ на нѣмцитѣ, защото нашитѣ врагове бѣха на противната страна: съ англичани, френци и други държави, между които и сърби, гърци и ромъни, владащи безъ право наши земи. Тази война бѣше дълга и страшна. Ние съ нашитѣ съюзници печелѣхме побѣди и малко бѣ останало да побѣдимъ, но намѣсиха се Американскитѣ Съединени държави и, за голѣмо наше съжаление, побѣдиха неприятелигѣ ни.

Милко и Славка се спогледаха съ просълзени очи.

Татко имъ продължаваше:

— Прѣзъ есенъта на 1918 г. войната се свърши. България бѣ завзета отъ неприятелски войски, между които имаше и негри. Започнаха прѣговори за миръ. Българскиятъ миръ се сключи въ едно прѣдградие на Парижъ, което се казва Ньой. *Запомнете, дѣца, това лошо за българитѣ име.*

Дѣцата се помжчиха да произнасятъ това проклето име.

— Въ Ньой — продължи татко имъ — неприятелитѣ ни отнеха наши земи, въ които живѣеха българи, и ни наложиха да имъ плащаме още и много, много милиони левове, задѣто ни побѣдили. Тѣ дори не помислиха, дали България може да имъ плаща толкова много милиони...

— Ами защо се е съгласилъ царя на всичко това? — запита Милко.

— Царъ Фердинандъ го нѣмаше вече въ България. По искане на неприятелитѣ, той трѣбваше да се огкаже отъ трона си. Вмѣсто него, на трона дойде синъ му, прѣстолонаслѣдникътъ князь Борисъ, който се нарече царъ Борисъ III. Но той не можеше да измѣни станалото.

Милко и Славка наведоха глави опечалени.

— Такава била сждбата на нашето отечество — рече бащата съ скръбъ въ гласа. Но това не трѣбва да ни отчайва, дѣца, защото всѣка неправда е нетрайна. Ще дойде врѣмѣ, когато и за насъ българитѣ ще настѣжли добъръ день.

Д-ръ Т. Янковъ.

